

samma dag, då bjudningen göres (gäller äfven om personer, som äro på stället). *B. någon på, till bröllop.* *B. någon på färsk lax.* *B. någon att bivaista en ceremoni.* *B. bört,* se *Bortbjuda.* *B. fram,* bedja någon komma fram. *B. ihöp,* se *Höpbjuda.* *B. i'n,* se *Inbjuda.* *B. i'n,* bedja någon att göra sällskap med bjudna personer. *B. qvår, upp, út,* se *Qvarbjuda, Uppbjuda, Utbjuda.* — *Syn. Inbjuda, Invitera.* — 4) *Erbjuda, tillbjuda.* *B. ett fruntimmer handen.* *B. någon att sitta, att dricka.* *B. fienden ett fällslag.* *B. någon spetsen,* se *Spets.* *B. på,* erbjuda någon njutning, något nöje, t. ex.: *Jag har att b. på åt. Head har du att b. på? Jag b-der på dans i afton.* *B. omkrång,* se *Kringbjuda.* *B. út,* erbjuda till salu; äfv. utmana; se *Utbjuda.* 2. — 5) Förklara sig vilja gifva ett visst penningbelopp för en vara, en sak, den man önskar köpa. *Jag bjöd honom 100 R:dr för hästen.* *B. tre R:dr alnen, 24 sk. skålpundet.* *Huru mycket b-der ni dershör? B. mer än en annan.* *Den, som b-der högst, lägst på en auktion.* *B. på en vara.* *Jag bjöd vid auktionstillfället på en silfverservis, men den gick för högt.* *B. emellan,* erbjuda mellangift vid handel. *B. på,* erbjuda sig att betala ett högre pris för en vara, en sak, vid köp, auktion, o. s. v. *B. öfver,* erbjuda högre betalning än en annan; äfv. (fig.) öfverträffa, öfvergå. — 6) *B. farväl,* taga afsked af någon. *B. god natt,* vid afskedstagandet på en afton tillönska en god natt. — *V. n. 1) B. till,* försöka, fresta. *Jag skall b. till att göra det. Om du b-der till, så går det nog.* *B. till med något.* — *Syn. Se Försöka.* — 2) *B. emot,* väcka afsmak. Brukas isynnerhet om mat och drink.

BJUDANDE, n. 4. Handlingen, då man bjuder. — *Adj. 1.* (fig.) Befallande, trängande, tvingande. *En b. omständighet.*

BJUDARE, m. 5. En, som bjuder (i bem. 5). Brukas sällan, utom i sammansättningen *Likbjudare*; se d. o.

BJUDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man bjuder (i bem. 5). *Före, efter b-en.* *Göra en b.* — 2) Innehållet af den helsning, en person fått, då han blifvit bjuden. *Skicka någon en b. till, på kalas.* *Jag har fått en ganska treflig b.* — *Syn. Inbjudning, Invitation.* — *Ss. B-sbref, -sbestyr, -skort.*

BJUGG, n. 5. Sädesslaget korn. Förekommer i den bibliska stilen och brukas ännu i vissa provinser. — *Ss. B-bröd, -korn.*

BJUGGBIT, m. 2. Se *Ångsnärpa.*

BJÖRK, f. 2. Allmänt bekant trädslag af klassen Hängblommige, hvaraf Häng- eller Slokbjörk, Masurbjörk eller Glasbjörk, Dvergbjörk och Ornsbjörk äro de allmännast förekommande arterna. *Betula alba.* — *Ss. B-aska, -bark, -knopp, -kol, -löf, -qvist, -safve, -skog, -träd, -träd, -ved, -virke.*

BJÖRKFJÄRIL, m. 2. Ett slags insekt. *Papilio Betulæ.*

BJÖRKHAGE, m. 2. pl. — *hagar.* Hage, bevuxen med björk.

BJÖRKLAF, m. 2. pl. — *lafvar.* Ett slags på björkträd växande laf. *Lichen Physodes.*

BJÖRKLAKE, m. 2. sing. Den saft, som vårtiden uppstjerner emellan veden och saften på björk och som stundom genom hål på barken aftappas, för att deraf bereda ett slags mjöd eller vin. *Tappa b.*

BJÖRKLERA, f. 4. Ett slags hvit, starkt lerhaltigt mojord.

BJÖRKLUND, m. 2. Lund, bestående af björkar.

BJÖRKNA, f. 4. Mjukfenig benfisk af Cyprin-släktet. *Cyprinus Blicca.*

BJÖRKOLJA, f. 1. Se *Björktjära.*

BJÖRKQVAST, m. 2. Qvast, förfärdigad af björkris.

BJÖRKRIS, n. 5. Samling af späda björkqvistar.

BJÖRKSÅL, f. 2. Sål, svartvad af björktrå.

BJÖRKSUPP, m. 2. och

BJÖRKSVAMP, m. 2. eller

BJÖRKTICKÅ, f. 1. Slägte af hattsvamparna, med tvenne arter, af hvilka den ena växer på bok, den andra på björk; begagnas till beredning af förske.

BJÖRKTJÄRA, f. 4. Tjära, beredd af björkbark.

BJÖRKTRAST, m. 2. Fågelart af Trastsläktet, blågrå på hufvud, hals, rygg och öfvergump, på rygg och skuldror kastanjebrun. *Kallas äfv. Snökskata. Turdus pilaris.*

BJÖRN, m. 2. 1) (nat. hist.) Ett till rofdjurens andra afdelning, Hålgångare, hörande djurslägte med flera arter, hvaribland förnämligast: Europeiska Landbjörnen och Hvit Björn eller Isbjörn. — *b)* Den allmännaste arten af Björnslägtet, eller Europeiska Landbjörnen, med kullrigt, tjockt och långt, brunt, svart, någon gång honungsgult eller silfvergrått hår. *Ursus Arctos. Stark som en b.* (Ordspr.) *Sälja skinnnet, innan b-en är skjuten,* sälja något, som man ej ännu äger; obetänksamt grunda sitt aftal på något, hvaröfver man ännu icke äger att förfoga. *Det är icke värdt att basa b-en med ris,* mot dem, som äro hårdagade, hjälpa ej lindriga medel; äfv. en eftertrycklig tillrättavinsning är nödig emot dem, på hvilka intet annat medel gör verkan. — 2) (fig. fam.) *a)* Grof, ohysad människa. — *Syn. Ox, Lurk.* — *b)* Fordringsägare. *Han har många b-ar. Försöld af sina b-ar.* — 3) (astr.) Namn på tvenne stjernbilder, *Stora och Lilla B-en.* *Stora B-en* kallas äfv. *Karlvagnen.* — 4) (sjötl.) Rortrumman på örlogsfartyg. *Skjuta b.* säges om en rorgångare, som under länsning faller så mycket af från vinden, att den slår seglen back ifrån förra läsidan. — 5) Ett slags blockvagn med fyra låga och lika höga hjul. — *Ss. B-hufvud, -kött, -spår.*

BJÖRNÄ, v. a. 1. (fam. skämtv.) Återfordra penningar af någon. — *Syn. Kräfva för skuld.*

BJÖRNÄPA, f. 4. *B-apor,* en afdelning af *Aporna.* *Kallas äfv. Arktopiteker.*

BJÖRNBÄR, n. 5. 1) Bär af Björnbärsbusken. *Kallas äfv. Björnhallon och Brombär.* — 2) (i sammansättningar) Björnbärsbuske, t. ex.: *Björnbärshäck.*

BJÖRNBÄRSBUSKE, m. 2. pl. — *buskar.* Buskväxt af fam. *Rosaceæ,* med låga, utåt marken liggande, taggiga grenar och svartbruna, välsmakande bär. *Rubus fruticosus.*

BJÖRNDANS, m. 2. 1) *Dans,* utförd af en dertill inlärd björn. — 2) En högst egen, lappsk folkdans, hvilken företages strax efter den glädjemåltid, som äger rum, då en björn blifvit fångad. — 3) Ett slags ganska svår dans, som brukas i vissa andra trakter af Sverige.

BJÖRNDANSARE, m. 5. Person, som föder omkring till dans och hvarjehanda konster inlärd björn, för att emot betalning förevisa dem för allmänheten.

BJÖRDILL, m. 5. sing. Se *Säfferot.*